PERO ZUBAC

ima more priču

I

Plivaj i nek te ne uspava val
pitom i nedrast,
protiv sunčanog dažda
i leta što se pretače u jod,
nema vode koju ćeš preplivati,
nema obale,
plivaj.

Opija te stan umor u moru,
otiču ledenjaci,
to je tvoj dom što gori
na pučini,
jedro tvog mladanja
koje se opire vetru,
plivaj kasna blagosti
u gusti mleč večeri,
nema otoka kojeg si sanjao,
povraćaj majčin podoj,
voda će se umoriti od tvojih
neveštih zarona,
plivaj u prepoznato
otkrićeš.

II

Kotva srca pluta
protiv bezakonja ravnoteže,
reči padaju na dno,
more se opire tvome zamoru,
samo te sećanje održava na vodi
kako je zelena bila tvoja dolina
Rimljanka s lutnjom, Ladanje,
jure trkači na biciklima
voda im žari tabane,
njihov cilj je i tvoj cilj,
stići ćeš mrtav sa njima.

III

Plivaj uzaludno, zainat,
svima koji su te prežalili
i grlom pevaj visoko.

IV

U ma kojoj samoći nisi sam
ima more priču.

Samo je zemlja pod nepcem,
rt nepoznatog,
izvrnut pladanj neba
nad glavom koja teža.

Odričeš se porekla i šiba te
po licu
zvuk dlana žene koji zaseca vodu
čut nemoguće davno.

Jesu li bila leta,
noći praznog meseca?

Gleda u tebe
riblje oko detinjstva.

Stoje oblaci
stoji voda
stojiš
nikada manje sam
zaronjen
u
dalj
ine
kojim
imena
ne
ima.